

prý pokládati za jeden hospodářský celek, jehož správu obstarává jednotný orgán, t. j. městská rada, resp. obecní zastupitelstvo. Námitce té lze zajisté rozuměti jen tak, že stěžovatelka okolností, že obec N. jest majitelkou řady různých podniků a hospodářství, přičítá s hlediska § 25 ten účinek, že lesní hospodářství města N., poněvadž převládá průmyslový charakter ostatních obecních podniků, jest pokládati za součást podniku průmyslového. Dedukce ta nejen, že nemá opory v zákoně, není ani logická. Při hodnocení povahy podniku s hlediska cit. § 25 rozhodují, jak bylo vpředu vyloženo, jen objektivní znaky podniku samého, t. j. zda předmětem podniku je zužitkování či vzdělávání půdy zaměstnavatelovy k docílení plodin, nikoli však subjektivní moment a nahodilá okolnost, že několik podniků má jediného majitele, a jak majitel správu těchto v jeho ruce spojených podniků si zařídil. Nepotřebuje zajisté bližšího výkladu, že lesní hospodářství zůstává lesním podnikem i tenkrát, když lesní hospodář jest ještě majitelem podniků průmyslových. Je-li však pro řešení předmětného sporu nerozhodno, jaké podniky město N. vlastní vedle lesního hospodářství, pak není ani vadou řízení, když žalovaný úřad po této stránce nekonal šetření. Konečně stěžovatelka ještě poznamenává, že obec n-ská v lesních podnicích upravuje cesty, kteréžto zaměstnání jest podrobena pojištění jak nemocenskému, tak i úrazovému. Vytýká, že nebylo úřadem zjištěno, zdali dřevaři, o něž jde, v nedostatku jiného zaměstnání nekonali práce spojené s úpravou cest. Výtka vadnosti je bezdůvodná, ježto při výsledku zaměstnanců bylo zjišťováno, zdali pracovali také na úpravě lesních cest. Po stránce věcné jest pak námitka ta nepřijatelná podle § 18 zákona o správním soudě, poněvadž při nedostatku bližšího vysvětlení nedává seznati, kam stěžovatelka námitkou tou směřuje, ježto se nedá předpokládati, že by úpravu lesních cest nepovažovala za práci v lesním podniku. Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 14. dubna 1950, č. 5922/50.)

Ř í z e n í.

Stížnost vznáší především námitku, že stěžovatel přijal Josefa Starička jen na zkušební dobu bez platu, takže mezi nimi nevznikl smluvný služební poměr, následkem čehož Stariček nemocenskému pojištění ani nepodléhal. Námitku podobného obsahu vznesl již v řízení správním. Žalovaný úřad sice o námitce tohoto obsahu výslovně nejudikoval, tím však, že vyslovil, že J. S. vstoupil u stěžovatele do zaměstnání, podléhajícího nemocenskému pojištění, mlčky uznal námitku stěžovatelovu za irrelevantní. Přešel-li žalovaný úřad mlčením námitku, jež je zřejmě lichou, nemůže v postupu takovém Nejvyšší správní soud shledati podstatnou vadu řízení (srov. Boh. A 1866/25).

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 20. února 1950, č. 2657/50.)

Pensijní pojištění.

Podává min. rada dr. Bronislav Wellek.

I.

K založení pojistné povinnosti pensijní stačí služební poměr; není třeba, aby smluvené služby byly skutečně vykonávány.

Zemská úřadovna I. Všeobecného pensijního ústavu v Praze prohlásila, že R. G. ve svém zaměstnání u firmy E. S. jest povinen pojištěním podle zákona ze dne 5. února 1920, č. 89 Sb. z. a n. K námitkám, jež proti výměru tomu podala firma, zemská správa politická vyslovila, že R. G. pensijnímu pojištění nepodléhal. Odvolání, které